

Розбита дружба

Владислав Бойко

Були собі два приятелі щирі,
єдналися рідніше, ніж брати:
ото як треба вам, скажім, Петра знайти —
то так і знай: у Грицевій квартирі,
чи навпаки: Грицько в Петра сидить,
чаює
чи що кріпше там куштує,
чи просто собі з другом гомонить...
Ну, словом, дружба — що там говорить!

В однім цеху Петро з Грицьком робили,
в однім кафе борщі й котлети їли,
на риболовлю вирушали вдвох...
І все б велось і далі так... Та —ох! —
Якось Грицька на зборах "критикнули"
за бракоробство. Гриць підскочив:— Чули?
Я — бракороб?! Петро, ану скажи,
брудну брехню розбить допоможи!

І встав Петро, сховавши в серці тугу:
— Ну, що ж, скажу... Скажу тобі, як другу,
те саме, що казав тобі й колись,
ще наодинці: Грицику, дивись,
візьмись за розум, геть облиш халтуру!
— Так-так... — поблід Грицько. — А я, бач, здуру
Тебе вважав за друга за свого.
А ти... мене... при всіх — отак? Ого!
Ноги моєї в тебе більш не буде,
прощай! —
І дружбі — край,
О люди, люди!..

* * *

Де, скажете, мораль? А ось де: байку цю
поніс недавно я одному видавцю.
— Не байка — люкс! — кричу. — Друкуй мерщій, негайно!

А він мені: — Е, голубе, стривай-но,
якби ж то — люкс... В ній фабула стара,
благенькі образи і взагалі — мура.
Кажу тобі як другу це старому...

Отут то я і зрозумів сірому!
А я, дивак, і справді стільки літ
його за друга мав!..
Дурних нема! Привіт!